

SZÉKELY ZOÁRD

Nem akárkinek

(Regényrészlet)

Apám könnye fekete. Előveszek egy használt zsebkendőt, és letörölöm az arcáról. Tekintete üres, fénytelenül mered a semmibe. Nem mozdul, nem beszél, csak az ében tinta maradványai hagyják el a testét. Most volna jó meghalni. Többször álmodtam már erről a pillanatról: megérkezem a marosvécsi Neuropszichiátriai Rehabilitációs Központ épületéhez, felszaladok a bejáratú lépcsőn, a nővértől kérdezem, hogy melyik szobában fekszik apám, mire ő azt feleli, hogy a hármas számú kórteremben, amitől szinte összezsugorodom, mégis előnt a megkönnyebbülés, majd elindulok a kijelölt irányba, a kórterem előtt állva fél pillanatig habozom csupán, lenyomom a kilincset, és meglátom őt, ahogy ugyanúgy fekszik abban az ágyban már tizenöt éve, magatehetetlenül, öntudatlanul, mint akit már meglátogatott a halál, csak valamiért elfelejtette magával vinni. Most sem történik semmi, észre sem veszi, hogy eljött hozzá az egyetlen életben maradt gyermeke, akit huszonöt éve látott utoljára. Odahúzóok egy széket az ágya mellé, a fém némán koppan a kifehérített kőlapon. Ahogy apám szemét törölgetem, elkalandoznak a gondolataim. Vajon milyen életünk lehetett volna, ha minden másképp alakul? Megmaradtunk volna-e egy légtérben, mint két ismeretlen férfi, mint két jó barát, mint apa és fia? Melyikünk mondta volna ki először, hogy szeretlek, és melyikünk gyűlölte volna meg előbb a másikat? Nézem a mérhetetlenül sivár tekintetét, mintha ott lapulna meg valahol a válasz, ám csak önmagam látom benne. Ha a korábbi énem ülne itt, rögtön elkapna az indulat, földhöz vágnám a rozsdás széket, porrá zúznék mindent a szobában, kezdve az ágy melletti éjjeliszekrénytől és az ablakban rohadó muskátliktól egészen apám csontjaiig, most azonban tiszta, hűvös nyugalommal veszem tudomásul, amit hosszú évek óta próbálok tagad-

ni, hogy minden tiltakozás és erőfeszítés ellenére mégiscsak apám fia vagyok, az ő mérgező vére csordogál az ereimben. Nem tudom, hogy a higgadságom a felnőttkorral járó tapasztalatoknak vagy a látogatásom céljának köszönhető, és őszintén szólva cseppet sem érdekel. Most meg fogom ölni apám, és ez ellen a világon senki nem tehet semmit. Egy óvatos pillantással ellenőrzöm, hogy becsuktam-e az ajtót, majd lassan, ám határozottan nyúlok a párna felé. Apám nem mozdul, ugyanúgy mered a fiát is beburkoló semmibe. Hirtelen átsuhan az agyamon az apagyilkosság következményeinek gondolata, de ez sem tántoríthat el a szándékomtól. Még utoljára a kilincsre sandítok, aztán egy gyors mozdulattal apám fejére nyomom a párnát. Tisztában vagyok azzal, hogy nincs eszénél, hogy tizenöt éve feladta a létezés terhének velejáróit és szobanövényként vegetál egy isten háta mögötti pszichiátrián, ahol csöveken keresztül pumpálják belé a kórházi kosztot, hogy tizenöt éve a karját sem emelte fel és egy kurva szó sem hagyta el a száját, habár valahol pislalkolt a remény parányi szikrája, hogy hátha megriad, felkiált, védekezni fog, vagy csak rám néz, azzal az átkozottul kihalt szemével, amit soha az életben nem fogok elfelejteni. Azt akarom, hogy megismerjen még a végzetes pillanat előtt, hogy tudja, a saját fia eljött hozzá, és most kiontja az életét. Semmi nem történik. Ugyanúgy némán, mozdulatlanul tűri, hogy megfojtsam azzal a szaros párnával, mint ahogy tizenöt éve nézi a falat abban az üres szobában. Nem érzek semmit, még erőlködnöm sem kell, miközben apám testéből szép lassan távozik a lélek. Legalább öt percig tartom rajta a párnát, senki sem kopog be, hogy szemtanúja legyen a legősibb bűnténynek. Végül felemelem a gyilkos eszközt, és megcsodálom az eredményt. Apám arca nem változott, rezzenéstelenül lépett át a túlvilágra. Meredten fürkészem a holttestét, remélve, hogy a látvány valami emberekhez méltó reakciót vált ki belőlem, mindhiába. Nem érzek se fájdalmat, se boldogságot, se megkönnyebbülést. Egyszerűen ugyanaz az ember maradtam, mint aki nemrég belépett azon az ajtón. Ettől értetlenkedni kezdek, majd rám tör a kétségbeesés. Miért nem változott semmi? Miért nem tűnt el ez az átkozott üresség, ami évek óta fojtogat? Ahogy a válaszokat keresem, egyre erősebb a felismerés, hogy hiába hagyott el Lilla, hiába temettem el Anyámat, most jött el az a pillanat, hogy

végérvényesen és visszafordíthatatlanul egyedül maradtam. A tudattól könnybe lábad a szemem, és úrrá lesz rajtam a zokogás. Minden, ami az elmúlt huszonöt év alatt felgyülemlt, most menthetetlenül és feltartóztathatatlanul kiszakad a halál kórtermében.

Az öklömbe harapva próbálom csillapítani az érzelmek hullámain, apámra nézek, aki ugyanúgy merev tekintettel bámul, csak már engem, felém fordul és megszólal.

Mi a baj, miért sírsz, fiam?

Mintha jeges vízbe mártottak volna, remegni kezdtem. Megállt az idő a pokolban, mi pedig egymás szemébe néztünk. Arra tértem magamhoz, hogy teljes erőből apámnak ugrom, az ujjaim a nyakára kulcsolódnak és ököllel verem az arcát, miközben torkom szakadtából üvöltöm, hogy dögöljmegmárvégre, dögöljmegmárvégre, mire beront a nővér néhány ápolóval, akik lefognak és a szomszédos ágyhoz cipelnek, leszíjazzák a mellkasomat, a bokámat és a csuklómat, a nővér pedig mosolyogva elővesz egy injekciós tűt és azt mondja, hogy végre itt van nálunk, fiatal ember, már tizenöt éve várunk magára, és akkor ordítva ébredek fel az éjszaka közepén egy belvárosi albérletben.

Éjjel három óra van, a testem csupa verejték, a térdemet a takarón keresztül véresre karmolom. Zihálva kapkodom levegő után, behunyt szemmel próbálom csillapítani a pulzusom. Tisztában vagyok vele, ha egy percen belül nem sikerül, jön egy újabb pánikroham. Ennyi idő után hozzászokik az ember, mégis jobb volna inkább elkerülni. Visszatartom a lélegzetem. Csukva a szem, mély levegő, tíz másodperc. Az óra kattogását hallgatva enyhülni kezd a rosszullet, óvatosan kitámolygok a konyhába egy pohár jéghideg csapvízért. A szekrényből előkapok két Rivortilt, bár tudom, hogy ma már egy percet sem fogok tovább aludni. Még most is magam előtt látom apám hamuszürke arcát, a rezzenéstelen, üres tekintetét, és szavai a fejemben visszhangzanak. Gyorsan leöblítem magam a csapnál három pofon kíséretében. Nem most fogok összeomlani. Legyen átkozott a túlvilágon is apám, csak ezt az egyet kívánom. Eszembe jutnak Lilla szavai. Aki fiatalon elfelejt szeretni, később sem lesz rá képes soha. Akkor még vitakoztam vele, kikértem magamnak ezt a marhaságot, én igenis tudok szeretni, téged is szerettelek, utólag azon-

ban, miután az elkárhozott angyalok némaságával kilépett az életemből, rájöttem, mennyire igaza volt. Mindenki másképp viszonyul a szeretet fogalmához, és ugyan Anyám megtanított szeretni, rajta kívül valószínűleg senki más nem érezte, hogy nevelésének ezen része sikerrel járt volna. Az természetesen ki van zárva, hogy Anyám rosszul tanított volna bármit, így nyilvánvalóan bennem van a hiba, cserébe viszont, ha szeretni nem is, de gyűlölni még tudok, ezt neked a világon mindenkinél jobban kellene tudnod, apám. Kezd hatni a gyógyszer, ezért visszatámolygok a hálószobába, ahol egyfajta mementóként azonnal feltűnik a horpadás a falon, annak a napnak a nyoma, amikor Lillát a falhoz vágтам, onnan nem messze a padlón ott virít láthatatlanul az a néhány vörös csepp, emlékeztetve rá, hogy az utolsó együtt töltött születésnapján véresre kúrtam. Legszívesebben felgyűjtanám a lakást az emlékekkel együtt, de tudom, hogy nem vezetne semmire. Nincs az a hely, ahova elbújhatnánk a saját lelkiismeretünk elől, bárki bármit mondjon is. A rohamszerűen felvillanó képektől pillanatok alatt fullasztóvá válik a szoba levegője, kapkodva felöltözöm, és kirohanok az utcára.

Két hete temettem el Anyámat. Aznap szürke, borús volt az idő, a kövér esőcseppek, akár a gyász megkésett hírnökei, komótosan kopogtak a magányos sírköveken. Láttam, ahogy a pap óvatos, visszafogott ünnepléssel tartja a gondosan előkészített beszédét, olyan aggodalmas képpel, mintha ismerte volna őt, ám a szavaiból képtelen voltam bármit is értelmezni. Egy-két ismerős arcot fedeztem fel a fekete kosztümök és szövetkabátok tengerében, a legtöbbjük azonban számomra ismeretlen volt. Rokonok is érkeztek Erdélyből, mind a marosvásárhelyi, mind a csíkszeredai, mind a sepsiszentgyörgyi oldalágak megtették a szükséges kilométereket, hogy leróják tiszteletüket Anyám fejfája előtt. Fürkészve szemléltem a könnyeikkel küszködő gyásznépet, ahogy egymás után veszik elő a zsebkendőket, hogy a fájdalommal együtt temessék el rég nem látott családtagjuk emlékét. Szinte tapintani lehetett a felismerés és a bűntudat friss szerelmespárként egymásba olvadó auráját, ami körbevette őket, hogy évtizedek óta nem látták Anyámat, és már nem is lesz rá lehetőségük soha, hogy bárcsak előbb jutott volna eszükbe átlépni az országhatárt, midőn még egymás nyakába borulhattak volna, mint

a jó testvérek, érdeklődni, hogy milyen az élet az őshazában, elmesélni, mi újság az anyaföldön, ki ment férjhez és ki költözött el, ki ölelte magához az újszülött unokáját, és kinek hunytak el a szerettei, ám a fejük felett ott lebegett a bizonyosság, hogy hiába is született volna meg a szándék, valami, abban a pillanatban, ahogy Anyám felült arra a vonatra, ami kimenekítette őt az egyik elnyomásból, hogy aztán belecsöppenjen egy másikba, azonnal és mindörökre megszakadt. Onnantól fogva két ágra bomlott a család, van ő, aki elment, és vannak ők, akik maradtak. Senki nem hibáztatott senkit, és senkiben sem lobbant harag a másik iránt, egyszerűen mindenki tudomásul vette, hogy mindannyian a saját sorsunkért vagyunk felelősek, aki menni akar, áldja meg az Úristen, és boldoguljon a legjobb tudása szerint, aki maradni akar, neki is ugyanez a feladata amellest, hogy őrzi a családi fészket azon kevesek számára, akik még nem mentek el. Valahol hálás voltam nekik, amiért ennyi idő után rászánták magukat az utazásra a végső búcsú kedvéért, ugyanakkor gyűlöltem is őket, amiért magára hagyták Anyámat, és soha nem keresték őt egészen mostanáig, amikor már úgyszólván késő. Oda akartam állni eléjük és számonkérni, hogy mégis mi tartott harminchárom évig, mégis hol a kurva istenben voltak ezidáig, ha ennyire nem érdekelte őket az Anyám, akkor most mit keresnek itt, egy halottat nem lehet megölelni, egy halottat nem lehet ellökni, nem lehet együtt sírni vele vagy nevetni rajta, nem lehet becsmérelni, se számonkérni, semmit az égvilágon, csak temetni lehet, meg emlékezni rá, ennyi az egész, hiába rejtik a könnyeiket és a fájdalmaikat zsebkendőik mögé, Anyámon már egyik sem segít, és rajtunk sem fog segíteni soha. Aztán átfutott az agyamon a gondolat, hogy mi van, ha nem is őket gyűlölöm, hiszen annyi év után sem szégyellik kimutatni a szenvedésüket, míg én hiába maradtam mellette a legvégső pillanatig, mégsem jött a kényszer, hogy akár egy könnyecseppet hullajtsak érte. A hirtelen lobbant haragtól égető érzés gyülemlett fel a torkomban, amitől úgy éreztem, megfulladok. Szerencsére a pap már befejezte a szertartást, nem vártam meg a búcsúztatás hátralevő részét, inkább szédelegve odébb támolyogtam, hogy egy távolabbi fa tövénél összeszedjem magam. Senki nem jött utánam, talán észre sem vették, hogy eltűntem, mintha ott sem lettem volna. Egyszerre mardosott a

szégyen és a kétségbeesés, egy dolog miatt azonban mégis örülhetek, Anyám. Ha már én nem, legalább a mennybolt helyettem is megsirat. Érezni az ismeretlen óceán mélységét, nem tudni pontosan, hol kezdődik a talaj a vízszint alatt, és meddig süllyedhetünk. Mintha nem is számítana igazán. Mindegy, hogy nyitott vagy csukott szemmel, de magasba emeljük a lábunkat és teszünk egy lépést a semmibe. Nem az a pillanat, amikor elindul a mozdulat, és nem az a pillanat, amikor a vízbe csobbannunk. Az a tizedmásodpercnyi idő, amíg lebegünk a vízfelszín felett, az a megfoghatatlannak tűnő röpké villanás, amikor már egyik végtagunk sem érinti a földet, az egyik megkésve követi a másikat, amelyik már felkészült a becsapódásra, mit sem törődve az elindulás következményeivel és a merülés kiszámíthatatlanságával. Pont ilyen számomra a létezés. Összegombolom a mellkasomon a kabátot, és elindulok a körút irányába. Fogalmam sincs, hova menjek, nincs konkrét úti célom, csak menekülni, el, el ebből a városból, el ebből az országból, el ebből az örületből, amit életnek hívunk és amit gőgös nagyvonalúságunk és hiú arroganciánk felcicomázott hamis értelemmel, miért kell magunkat áltatni, miért kell becsapni az összes egymást követő generációt, hogy mindennek megvan a helye, az oka és a miértje, hogy nem azért kelünk fel minden egyes nap, hogy tegyünk egy lépést a hamvasztó felé, minden egyéb hazugság és önámítás, mégis könnyebb szemellenzővel tovább haladni, mintsem tudomásul venni a tényt, hogy az élet nem más, mint véletlen szülte adósság, az árát pedig kamatostól és kíméletlenül megfizetjük, görcsösen üldözzük vágyainkat és naivan fohászkodunk egy szebb jövőért, micsoda elvakult rémület, micsoda rendíthetetlen ostobaság, jobb lehajtott fejjel dagonyázni a mocsárban, mint felmászni a dombra és visszatekinteni, azt hisszük, a napfény megvéd majd mindentől, holott csak nagyobbnak tűnik tőle az árnyékunk, nem a holnap reményétől félünk, a mának tett ígéretetek tartanak rettegésben, de hiába minden próbálkozás, Anyám halott, nincs értelme semminek, Anyám meghalt, nincs miért küzdeni, Anyám nincs többé, csak a semmi maradt, a semmi. Hajnal van, a Nap első sugarai lágyan bearanyozzák a Szabadság-híd pilléreit, a város bűze még nem orrfacsaróan domináns a levegőben. Ilyenkor kevésbé ad okot aggodalomra az elvétve nyüzsgő embertö-

meg, ahogy szemlesütve igyekszik mindenki a maga dolgára, mint a nemtörődömség kitüntetetlen bajnokai, így gond nélkül jutok el az első útba eső kocsmáig. Olajozásra szorul a kopott ajtó, ami bevezet a kivilágítatlan helyiségbe, a csapos fásult arccal törölgeti a frissen mosott poharakat, előtte a pulton békésen horkol egy nyomorult alkoholista, aki a kinézete alapján a tegnap estét, de akár az elmúlt hetet is itt tölthette. A teremben még érezni lehet az éjszakai mulatozás maradványainak félreismerhetetlen szagát, egyszemélyes sorként odalépek a pulthoz, és rendelék egy korsó sört. Csak tíz perc múlva nyitunk, hangzik a válasz, mire gondolkodás nélkül rávágom, hogy nem baj, akkor majd tíz perc múlva fizetek, de addig adjon egy korsó sört, ettől a pultos úgy megilletődik, hogy már-már készséggel teljesíti a kérést. A leghátsó sarokban foglalok helyet, elkerülve az esetleges kéréstlen pillantásokat. Hónapok óta nem ittam egy kortyot sem, most mégis úgy nyakalom a bódító nedűt, mintha az üveg alján rejtőzne a megváltás. Túlságosan élénken él még a mai álom élménye, hogy eltereljem a gondolatot, megpróbálok visszaemlékezni az elmúlt két hét eseményeire. Ekkor döbbenek rá, hogy a temetés óta ez az első alkalom, hogy elhagytam az otthonom napról napra szükösebbnek tűnő falait. Megkeményedett az idő, amióta elmentél, Anyám. Véletlenszerűen beugrik egy régi emlék Lilláról, amikor először voltam az ő lakásán, és a friss szerelmesek fesztelen örömevel beszélgettünk a kanapén. Szinte sugárzott a szoba mosolyától, fejét a vállamra hajtva szorosan ölelt magához. Még csak ismerkedtünk, ez a legártatlanabb fázis, szinte gyermeki. Éppen egy párizsi nyaralásról mesélt, nem szóltam közbe, érdeklődve figyeltem teste minden rezdülését, és néma fogadalmat tettem, hogy a síríg is vigyázní fogok rá. Hirtelen elhallgatott, mélyen a szemembe nézett, és így szólt:

– Kérdezhetek valamit?

Bólintottam, mintha nem lenne teljesen mindegy a válasz.

– Áll előtted egy hatalmas fal. Bármit csinálhatsz vele, lerombolhatod, átugorhatod, lefestheted, amit csak el lehet képzelni. Te mit tennél?

Egy percg mérlegettem a lehetőségeket. Nem tudtam, mire megy ki a játék, de valamiért akkor nem is számított annyira.

Semmit, csak állnék előtte és nézném a falat, feleltem végül.

Nem szólalt meg egyből, de úgy nézett rám, mint aki először venné tudomásul, hogy egy szerelem sem tart örökké. Vagy, hogy valójában nem létezik az Úristen.

– Azért mondod ezt, mert nem te uralod a saját sorsodat, inkább hagyod, hogy leperegjen előtted az egész élet – mondta szomorkás mosollyal. Gyengéden megsimogatta az arcomat, majd elindult a fürdőszoba felé. A napfényben úszó szoba egy pillanat alatt besötétedett, ott maradtam a gondolataimmal összezárva, menthetetlenül. Hirtelen gyűlölni kezdtem őt, amiért alig három hét ismeretség után képes ilyeneket mondani, hiszen alig ismerjük egymást, én legalábbis biztosan nem tudnám egy ártatlan kérdés alapján egy tollvonással leírni az egész életét, ő viszont szemrebbenés nélkül meri állítani, hogy határozottság helyett bizonytalanság, döntés helyett illúzió, szabad akarat helyett beletörődés jutott osztályrészemül. Nem tudtam, hogy reakciójának könnyedsége miatt haragudtam rá, vagy azért, mert kétségbevonhatatlanul igaza volt. Olyan tűpontosan látott bele a lelkembe, ahogy korábban soha nem voltam képes és mindeddig eszembe sem jutott vívódni rajta. Lángoltam a felismeréstől és a szegénytől, fel sem tűnt, hogy Lilla már visszavért és szótlánul állt az ajtóban. Óvatosan hozzám lépett, megérintette a vállamat, amitől összerezzentem, megragadtam a csuklójánál fogva és lerántottam a kanapéra. Láthatóan meghökkentette a mozdulat, de mire szólhatott volna, már letéptem róla a szoknyát és a csipkés tangát félrehúzva nyalni kezdtem a pináját. Felnyögött, belemarkolt a hajamba, és erősen magához húzott, én pedig egyre vadabbul mélyedtem el a húsában. Fel sem merült akkor, hogy a szexualitás nem csupán ösztönös reakció, hanem egyben védekezési mechanizmus, hogy a női test iránti vágy nem csupán függőség, hanem féktelen pusztításra való hajlam, arról pedig végképp nem volt tudomásom, hogy ennek oka már születésem pillanatában eldöntetett, amikor Anyám két vetélés után egy életre elfojtotta magában a gyermeknemzéshez fűződő kényszeres vágyakozást, apámnak viszont egészen más elképzelései voltak a család jövőjét illetően, eleinte szép szavakkal próbált érvelni, ám látva, hogy az emberi módszer falakba ütközött, jobb híján félholtra verte Anyámat, majd odavonszolta a már előre bebútorozott kisszobába, a földre teper-

te és gondolkodás nélkül bevégezte azt, amit elrendelt az Úristen, hogy Anyámnak márpedig ez ügybe nincs beleszólása, ha kell, erővel és könyveitől fuldokolva, de a harmadik fogantatás után élve hozza világra az egyetlen fiát, kerüljön bármibe.

Anyám tehát, előnyére szólva erőt vett magán, és ha fogcsikorgatva is, de teljesítette házastársi kötelezettségeit, eleinte ugyan ellenállt és félkézzel kikaparta apám szemét, néhány lendületes pofon után azonban feladta a küzdelmet, helyette inkább fohászzkodott az Úristenhez, hogy mielőbb vessen véget szenvedéseinek, nem is sejtve, hogy akkor benne éppen ellentétes szándék dolgozott, zokogása közben pedig észrevett a gyerekágyon egy árván heverő plüssmackót, amit nem sokkal később és több száz kilométerrel odébb már én szorongattam álmomban, ettől a látványtól Anyám elnémult, és addig nézte a játékszert, míg apám dolga végeztével ráborult, mint a csillagok, sőt akkor sem vette le róla a szemét, amikor már egyedül feküdt a sötét szoba padlóján. Onnantól fogva tudta, hogy valami megváltozott, gondosan leporolta ruháját, majd elsietett konzultálni az orvosával, hogy írjon fel neki minden fontos gyógyszert, amire szüksége lesz, ugyanis fiúgyermeket hord a szíve alatt, de már nem ebben az országban fogja megszülni. A doktor csodálkozva fürkészte őt, Anyám hullasápadt tekintetéből mégis olyan magabiztos elszántság sugárzott, hogy nem mert vitába bocsátkozni vele, és átnyújtotta a kért recepteket. Anyám pedig ugyanazzal a magabiztos elszántsággal összepakolta a holmiját, megcímzett pár levelet, és hátra sem nézve vonatra szállt, hogy félnapos utazás után beköltözzön a nagyanymához, aki korábban elintézte az áttelepedéshez szükséges papírmunkát, csak akkor még Anyám nem gondolta volna, hogy jobb lesz tizenöt évig együtt élni egy kivénhedt ribanccal, mint apámmal, mindazonáltal belátta tévedését, nagyanym pedig nem kérdezősködött, így mondhatni senki nem lepődött meg azon, hogy Anyám kilenc hónapig később valóban fiú csecsemőnek adott életet. Azzal azonban ő sem volt tisztában, hogy sikeres vajúdsásával nem egy, hanem három embert fog végleg tönkretenni.

*

Tudom, hogy most látom őt utoljára. Még be sem tette a lábát az ajtón, de már magam előtt látom, ahogy nemsokára a könnyeivel küszködve fog távozni, és soha többé nem kerül a szemem elé. Cseppet sem hibáztatom miatta. Észrevesz, mosolyog, köszön. Óramű pontossággal jósolom meg a mozdulatait. Ahogy a nyakamba borul és megcsókol, nem tűnik fel neki, hogy remegni kezd a jobb kezem. Kipakolja a táskáját, elmeséli, hogy a boltból hazafelé utánaszaladt egy férfi valami átlátszó udvariaskodással, hogy szívesen cipelné helyette a csomagjait és elkísérné hazáig, de mivel erre sem szólok meg, feltűnik neki, hogy ugyanúgy mozdulatlanul állok az előszobában és bámulom a kilincset.

– Mi történt, mi a baj?

Képtelen vagyok reagálni, kizárólag Anyámat látom, ahogy a földön fekvő magatehetetlenül szuggerálja azt az istenverte plüssmackót huszonhét évvel ezelőtt egy marosvásárhelyi lakásban.

Lilla odarohan, elkapja a csuklómát és aggódó arccal a szemembe néz.

– Mondj valamit, könnyörgöm, halálra rémítesz.

– Te tudtad.

– Micsodát?

Megragadom a torkánál fogva és a falhoz vágom, az arcába üvöltök, hogy ne játssza a hülyét, pontosan tudja, miről beszélek, hogy Anyám nem akart harmadszor is elvetélni, ezért apám addig verte, amíg beletörődött az erőszakba, hogy már a fogantatásom pillanatában eldőlt, miben fogok a leginkább rá hasonlítani, és Anyám valamiért úgy érezte, hogy jobb huszonhét évig várni, amíg kiderül az igazság, de képes előbb megszítani a titkát egy vadidegennel, mint a saját fiával, aki egyre reménytelenebbül merül el a saját örületében. Lilla zokogni kezd, könnyörög, hogy ne haragudjak rá, ő nem tehet róla, de tévedek, mert nem vagyok örült, tudja, hogy szeretem és ereszem el, ám ehelyett letépek a ruháját és olyan erővel hatolok belé, hogy a vakolat is megreped. Amíg Lilla sikít, apám farkára gondolok. Látom, ahogy huszonhét évvel ezelőtt az ösztönök által vezérelt mozdulataival Anyámba pumpálja minden dühét, az agresszió minden elképzelhető legmagasabb fokát, öntudatlanul is elátkozva a következő generációt, amely inkább önként megfosztja magát a lélegzetvétel terhétől és az utódnemzés legcsekélyebb gondolatától, sőt

a szerencsésebbek kiélvezik az abszolút szabadság mámorító hatalmát, és még idő előtt saját kezűleg vágják el a fonalat, melyet a Párkák szövögetnek fáradhatatlanul, hogy aztán a legcsekélyebb fájdalomtól mentesen merüljenek el a semmibe, és ettől úgy érzem, szilánkokra hasadok. Az érzékiség elcsépelet mozzanatait nélkülözve üzekedünk, mint két ismeretlen, akiket pusztán a mindenséget lángba borító testi vágy hozott össze, amit természetesen vagy éppen sajnálatos módon lehetetlen figyelmen kívül hagyni. Ködfátyol borul az elmémre, ahogy apámat látom magam előtt, megmarkolom Lilla haját és egyre erőteljesebb ütemben mélyülök el a húsában, ő meg csak tovább kérlel, hogy fejezzem be, ő nem csinált semmit, nem akarja, hogy az apám legyek, ám a fejemben tomboló káosztól és az ütőerek fékevesztett lüktetésétől képtelenség értelmezni a szavait. Feltartóztathatatlanul izzik bennem a gyűlölet, feledtetve minden mást, amihez közöm volt az elmúlt csaknem három évtizedben, nem látok, nem hallok, nem érzek semmit, leomlottak a korlátok sziklaszilárdnak hitt falai, és hagyom, hogy a test önmagától cselekedjen, nincs menekvés, nincs visszaút, csak a semmi marad, majd amikor a ki-elégülés csúcánál állatias üvöltés szakad fel a torkomból, kieresztve a lét értelmetlenségétől megrekedt érzelmeket, akkor veszem észre, hogy Lilla combjai közül vér cseppen a padlóra, ő pedig magatehetetlenül, sírva roskad össze a lábaim előtt, a látvány pedig visszaránt a valóságba, a döbbenettől eleinte mozdulni sem tudok, nézem, ahogy a remegés áramcsapásként halad át a testén, hirtelen a szemem könnyel telik meg, ezért berohanok a fürdőszobába és kulcsra zárom az ajtót, hogy ne lássa, miként szakadnak ki belőlem a megmaradt emberség utolsó darabkái. Apám ott áll mellettem a mosdókagylónál. Rezzentelen arccal, tompa hangon teszi fel a kérdést.

– Mi a baj, miért sírsz, fiam?

Én pedig rázkódom a zokogástól, legszívesebben a kád széléhez csapkodnám a fejemet addig, amíg az agyvelőm be nem borítja a csempét, ehelyett csak a taknyot törölgetem az arcomról, mintha nem lenne teljesen mindegy, hányféle testnedv csorog végig az emberen, amikor összeomlik a lelke. Hagyjon már békén, apám, könnyörgöm a kurva istenre, hagyjon már végre békén.